

ธรรมวันวิสาขบูชา

โดย สมณะโพธิรักษ์โต

เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๒๐

ณ สันตือโคก

จะเลยไปหน่อยแล้ว แแปดโมงสามสิบ พวกเราพระเถร ลิกขมาตุต่างๆ หรือแม้แต่ผู้ปฏิบัติ ได้เวียน เข้าที่สถานที่แล้ว
มันจะเลยไปหน่อยแล้วละ อย่างนั้นก็ก่อนจะได้รับประทานอาหาร อาตมาก็ขอ แสดงธรรม แสดงสัมโมทนียกถา
หรือแสดงธรรมมีคาถาต่างๆ ก่อนที่จะได้ถวาย ภัตตาหารร่วมกันแล้ว เสร็จแล้วเราก็จะได้ทานอาหารร่วมกัน ในวันวิสาขบูชา
เช้า! วันนี้เป็นวันสำคัญ วันวิสาขบูชา ซึ่งในเมืองไทยเรา พุทธศาสนิกชนด้วยกัน รู้ดีว่าเป็นวัน ซึ่งเราถือว่า เป็นวันสำคัญ ก็เพราะว่า
เป็นวันที่พระพุทธรูปประดิษฐาน มีเลขหมายว่าเป็นวันเพ็ญ เดือน ๖ แม้วัน ท่านตรัสรู้ ก็วันเพ็ญเดือน ๖ และแม้ที่สุด ท่านปรินิพพาน
ก็วันเพ็ญเดือน ๖ นี้ มาตรงกันวันนี่ ซึ่งเป็นมหากุศล ที่เป็นฤกษ์นำคิด และยิ่งใครคิด ยิ่งคิด ยิ่งเห็น ยิ่งลึก ว่ามันเป็นวันเดียวกันนี้
ประหลาด และมันก็ประหลาดจริงๆ ด้วย มันตรงกัน วันเดียวกันได้อย่างไร และในวันที่ตรงกัน วันเดียวกันนี้แหละ ยิ่งพิจารณา
ยิ่งไตร่ตรอง ยิ่งอ่านเข้าไปจนเห็น ลึกซึ่งเข้าไปชัดอีกว่า การเกิดก็ดี หรือว่าการประสูติ ของพระพุทธรูปเจ้านะ พุทธรูปเกิดนี้
หรือการเกิดจิตวิญญาณ เกิดการตรัสรู้ จิตวิญญาณ เกิดการ มีปัญญาญาณ อย่างชาญฉลาดที่รู้ในธรรมะ รู้ในความหลุดพ้น
รู้ในสภาพวิมุตติ หรือรู้ในสภาพนิพพาน การเกิดสภาพวิมุตติหรือนิพพาน นี้ ท่านถือว่าจิตมีการเปลี่ยนแปลงไป มีอาการดับสนิทไป
มีอาการ ตัดขาดไป จิตส่วนที่มันชั่ว จิตส่วนที่มันไปยึดถือ ไปติด จิตที่มันไปติด ไปเสพ มีอาการที่จะต้อง เป็นแบบ คนโลกๆ
จิตตัวนี้มันขาด จิตตัวนี้มันหลุด จิตตัวนี้มันดับสนิท จิตตัวนี้ มันไม่เกิดอีก หรือเรียก เป็นภาษาต่างๆว่า จิตชั่วตัวนี้มันตายนะ
ฟังดีๆ จิตชั่วตัวนี้มันตาย ก็เลยเหมือนกับความหมายว่า ปรินิพพาน หรือนิพพาน คือมันมี ตัวหนึ่งตาย แล้วจิตของเรา
เกิดเป็นคนคนใหม่ จิตของเราสะอาดขึ้น จิตของเรามีความรู้ เรียกว่าตรัสรู้ จิตของเรา เห็นชัดเจนว่า โอ! จิตมันว่าง มันปล่อย มันขาด
มันวิมุตติ มันหลุดพ้น จากสิ่งชั่ว สิ่งเลว จากอาการจิต ที่เป็นโลกะ โมหะ โทสะ ด้วยเหตุอย่างนี้ ด้วยปัจจัยอย่างนี้ ที่มันเป็นจิตประเสริฐ
จิตตัวนั้นเกิดใหม่ จิตตัวที่มันขาด ขาดจากไอ้ นั้น มันเป็นจิตสะอาดขึ้นมาตัวใหม่ และความเก่าที่เคยติด ความเก่า ที่เป็นเชื้อสกปรก
เป็นเชื้อที่มีความชั่ว มันดับสนิท ศาสนาพุทธนี้ อ่านชัดถึงจิต และมันดับสนิท มันไม่เวียนมาอีก มันรู้ด้วยปัญญาอันสูงที่เรียกว่า
อลมริยญาณทัศนวิเสโส ภาษาบาลีเรียกว่าอย่างนั้น เรียกว่า ออลมริยญาณทัศนวิเสโส คือญาณทัศน อันวิเศษ
เป็นขั้นปัญญาที่มันแทงทะลุรอบ มันรู้แน่ๆ ในตัวเองนี้ มันรู้ มันใจในตัวเอง มันเห็นชัดในตัวเอง มันเห็นว่า เราไม่ต้อง ไปยุ่งเกี่ยว
จิตของเรา ไม่ต้องไปคลุกคลีอย่างนั้น ไม่ต้องไปดูดซึม ไม่ต้องไปเกี่ยวข้อง มันหมดความแสวงหา อย่างนี้จริงๆ
ใจมันหมดอาลัยอาวรณ์ มันหมดอาวรณ์ ที่จะเป็นสุข เป็นทุกข์

ยกตัวอย่างให้ฟัง ถ้าไม่ยกตัวอย่างแล้วไม่ได้ ต้องยกตัวอย่างเหตุประกอบ เช่น จิตของเรามันยังติด ในสิ่งบางสิ่ง เอาหยาบๆนะ
เอาเรื่องหยาบๆ ต่ำๆ จะได้เห็นชัด เช่น จิตของเรบางคนนี่ ไปติดเหล้า อย่างนี้ละ นึกว่าไปกินเหล้า แล้วมันอร่อย มันเป็นรสชาติสุข
ถ้าเราไปเสพเข้าแล้ว มันสุขสบาย ถ้ามันอยากขึ้นมา ไม่ได้เสพแล้วทุกข์ นี่เราเป็นสุข เป็นทุกข์อยู่อย่างนี้ พอจิตของเรอ่านชัด
ด้วยปัญญา อันแจ้ง เห็นโทษเห็นภัยชัดเจน เอ! จิตของเรานั้นมันยังโง่ มันอวิชชา มันไปหลงทำไม่ คนเขาไม่ติด ก็มีเยอะเยอะไป
คนเขาไม่หลงก็มีเยอะไป คนเขาไม่ต้องไปทุกข์ ไปสุข เพราะเหล้า เหตุปัจจัย แค่เหล้านี้ เราเองไปติดอยู่ทำไม พิจารณาจนออกเห็นแจ้ง
แล้วมันจะแทงตลอดว่า อ้อ! เรานี่อวิชชาจริงหนอ เรานี่โง่จริงหนอ เรานี่ช่างหลงไหลจริงหนอ ไปหลงว่ามันเป็นสุขเป็นทุกข์อยู่ได้

ทุกๆที่คนอื่น เขาไม่เห็นสุข เห็นทุกข์ด้วยเลย เขาเหล้ามากินเขาก็กินได้ แต่เขาไม่สุข ไม่ทุกข์จริงๆ และไม่จำเป็น เขาก็ไม่กินด้วย ถ้าจำเป็นเขาเอาเหล้ามากินผสมยาไป ผสมอะไรไปเขาก็กิน ถ้าไม่ต้อง ผสมยาแล้ว เป็นเหล้าจริงๆแล้ว ก็มันมีธาตุที่จะต้องไปทำปฏิกริยากับเซลล์ แล้วอะไรต่ออะไร เสียหายอีก ก็ไม่เห็นต้องกินให้มันเสียเวลา เสียของทำไม กินแล้วเสื่อมด้วย อย่างนี้เป็นต้น มันเห็น ชัดแจ้ง จิตนั้นเป็นญาณทัศนวิเศษ มันแนใจที่สุดเลย มันก็วางปล่อยเลย อ้อ! ต่อไปนี้ มันจะไม่เป็น ทาสเหล้า มันเป็นความหลงชนิดหนึ่ง ที่เราไปหลงว่า มันได้กินแล้วมันอร่อย มันได้กิน แล้วมันเป็นสุข พอกินแล้วเสพติดอย่างหนึ่ง จิตมันจะถูกปฏิกริยาอย่างหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป มีอารมณ์รำเื่องยังงี้ ไม่รู้แหละ อย่างที่กินเหล้าไปมีอารมณ์อย่างนั้น และก็ไปยึดถือว่า อันนั้นเป็นวิมาน เป็นอารมณ์ที่น่าเสพ น่ามี น่าเป็น แล้วคนนั้นก็ไปทำตนเองมีอารมณ์อย่างนั้น นี่มันเป็นที่ภวตัณหา ทั้งกามตัณหา ทั้งกามตัณหาอย่างนั้น จะต้องเอามาแตะที่รสลิ้น และจะต้องไปกิน ไปแล้วจะต้องมีอารมณ์ อย่างนั้นอยู่ในใจ มีทั้งภวตัณหา กามตัณหา

ถ้าผู้ใดอ่านออกชัดแล้วว่า โถ! อย่างนี้เราไม่ต้องอยากอีก ไม่ต้องไปแลกเหนื่อย ไม่ต้องไปเสียเงิน ไม่ต้องไปลงทุน ไม่ต้องไปลงแรง ไม่ต้องไปแสวงหาอีก ไม่ต้องไปเหน็ดเหนื่อย แม้แต่ใจจะอยาก ไม่ต้องอยากก็ได้ จิตอันนี้ มันจะเห็นจริง เป็นจริงในจิต พอจิตเห็นอย่างนี้ มันปล่อยคลายเลย อันนี้เราวิมุติ สบายเลย ตะเน่เห็นเหล้าอีกก็เฉย คุณเฉย เคยเคยกับสิ่งใดก็ตาม คุณไม่เคยสุขผื่น คุณเห็นผื่นแล้วก็เฉย นั่นแหละจิตว่าง จิตเฉย เพราะหลุดเหล้าแล้ว คุณก็จิตเฉยแบบนี้ เหมือนกับ คุณติดอย่างอื่นนี้ ติดบุหรี่ ติดหมากพลู ติดขนม ติดรูป ติดรส ติดกลิ่น ติดเสียง นึกว่าได้รูปอย่างนี้ มันสมใจว่า แหม มันเพลิดเพลิน อร่อย เป็นความสุข เสพติดอันนี้ขึ้นมา ได้รสอย่างนี้มากิน แต่ลื่นแล้ว แหม มันอร่อย ถ้าไม่ได้แล้วละก็ ถ้าหิวโหยขึ้นมา หรือถ้าไปนึกถึงขึ้นมา ต้องอยาก ต้องไปแสวงหา อย่างนี้เป็นกิเลส เป็นตัณหาอยู่นั้นแหละ พอได้อร่อยแล้วก็เสพสุขเวทนา ถ้าไม่ได้ แล้วก็ทุกข์ นี่มันติดอย่างนี้ติดอร่อย ตั้งแต่หยาบ ตั้งแต่ติดอบายมุขอย่างนี้ และคุณทำให้ตรัสรู้ให้ได้ พอตรัสรู้ จิตมันรู้แจ้ง มันก็วางจริง การติดนั้นตาย ไม่ติดอีกแล้ว จิตที่เห็นชัดนั้นเกิดใหม่ ฟังดีๆนะ ฟังความเกิด ตรัสรู้ นิพพาน จะเป็นตัวเดียวกัน จะเป็นตัวเดียวกัน นี่เป็นเรื่องของจิต ส่วนกำหนดวันว่า วันประสูติเมื่อหนึ่งพระพุทธรเจ้าท่านนั้น ก็วันหนึ่งจะวันเกิด พออายุ ๓๕ พรรษา พระพุทธรเจ้าตรัสรู้เมื่ออายุ ๓๕ และในคืนวันเพ็ญ เดือน ๖ ในวันนั้น ท่านก็ตรัสรู้ ส่วนท่านจะปรินิพพาน ตอนที่จะสิ้น อายุ ดับขันธิ์ ไปในวันเพ็ญเดือน ๖ เหมือนกัน ท่านก็ตาย นั่นก็หมายความว่า กำหนดวันของวัตรูป หรือของ ร่างกายรูปขันธิ์นี้ นั่นก็อย่างหนึ่ง ส่วนในธรรม ธรรมในธรรม ธรรมะของธรรมะ เราก็รวม กันมาชะว่า เป็นอาการเกิด อาการตรัสรู้ อาการตาย นี่ เป็นอันเดียวกัน จนท่านพุทธทาส เาามาบรรยายว่า เอ๊ย ไม่เชื่อ พระพุทธรเจ้าเกิดวันนั้น แล้วก็มาตรัสรู้วันนี้ แล้วก็ไปตายเอาวันโน้น เป็นวันเดียวกัน ไม่เชื่อ ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไรนะ แต่อาตมาเชื่อ อาตมา ไม่มีปัญหา อาตมาเชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็ได้ อาตมาไม่มีปัญหา เรื่องนั้น

สำหรับวันนี้ เขาก็กำหนด ไม่เป็นไร เพราะเรื่องที่มีนหือเชื่อที่มันพิสดาร มันมีเยอะในโลก ไม่จำเป็น ที่จะต้อง เราไม่มีปัญหา เขาจะเกิดวันนั้นตรงกัน ตายวันนั้นตรงกัน ตรัสรู้วันนั้นตรงกัน ก็ไม่มีปัญหาอะไร ดีเสียอีก เขาก็เอาวันนี้ มาเป็นฤกษ์ วันนี้เป็นวันสำคัญ มีมหาบุรุษคนหนึ่งเกิดวันนี้ ตรัสรู้วันนี้ และก็ สิ้นชีพดับขันธิ์วันนี้ เป็นมหาฤกษ์ เขาก็ยึดไปเป็นประโยชน์เสีย เอ้า นี่แหละ เราเอามายึดเป็นประโยชน์ ศาสนาพุทธจะต้องรู้จักสิ่งทีควรยึด อะไรทีควรยึด ยึดให้เป็นประโยชน์ นี่เราเอามายึดวันกำหนดกัน วันกำหนดว่า มาทำบุญร่วมกัน มาทำกิจกรรม ที่จะให้มากที่สุด จะให้มาเป็นประโยชน์ในทางธรรม ร่วมกันให้ได้ เขาก็เอา ที่นี้เขาก็มาพิจารณาจิต ที่นี้จะเอาเกิด ตรัสรู้ นิพพาน นี่เป็นธรรมะ ที่นี้ไม่ใช่ วัตถุแล้ว ไม่ใช่รูปแบบ ไม่ใช่วันเวลา ไม่ใช่เนื้อหนังมังสา แต่เป็นเรื่องของจิต จิตเลวดับไปตายไป จิตดีเกิดขึ้นแทน จิตเราเอง ไม่ไปไหน จิตของเราเองนี่แหละ ในแห่งนี้ จิตวิญญาณในรูปร่าง

แห่งเท่านั้น เราซื้ออะไร ก็จิตดวงเก่า มันเกิดจิตตรัสรู้ขึ้นมา มันเกิดจิตที่เปลี่ยนแปลงไปจริงๆ อย่างแน่ใจ มันใจ เราไม่เอาอีกแล้ว

ถ้าใครมาวันนี้มางานวิสาขมหาฤกษ์วันนี้ ณ สันตโศภที่นี้ ตรวจตัวเองดู แล้วพิจารณาสิ่งที่ตัวเอง ติดอันใด เสียเลย

คุณิทรศกรวันนี้ อาตมาเป็นคนแสดงนรก ๖ ชุมนะ แสดงนรก นรกเป็นอย่างไร ไปดูสิ มีภาพ มีตัวหนังสือเขียนบอก แสดงศีล ๕ ให้รู้ว่าศีล ๕ หมายถึงอะไร ศีล ๕ ไม่ได้รับมาถือ ไปรับ มยัง ภัตต วิสูง วิสูง รักชะ นัตถายะ แล้วพระก็ ปาณาติปาตา แล้วก็ท้องไป แล้วไม่รู้เรื่อง มีความหมาย ลึกกว่านั้นอีกไหม จะเอาไปประพฤติปฏิบัติได้อย่างไร เราจะพิจารณาจิตของเรา ในศีล ๕ นี้ ศีลข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๕ หมายถึงอย่างไร ถ้าเราประพฤติแล้ว เราจะได้ธรรมะ แล้วจิตของเรา จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

เดียวทานอาหารเสร็จแล้วไปดูกัน ตอนนี่ต้องขอลอภัย เพราะต้องนั่งดู ก้นหน่อย ตอนนี่ ที่ของเรามีเท่านั้น บารมีของอาตมาได้เท่านั้น ได้กว้างแค่นี้ ก็เอากันแค่นี้ เพราะฉะนั้น งานมันอึดอัดกันไปหน่อย ก็ทานหน่อยเถอะ ที่ไม่เป็นไร เดี่ยวเราค่อย ขยับขยายที่กัน

ที่นี้อาตมาก็ขอมาพิจารณาต่อที่จิต เมื่อจิตของเรา รู้ คำว่าตรัสรู้ รู้คำว่าเกิด หมายถึงจิตเกิดนะ ไม่ได้หมายถึงเอา การเกิดของ กายรูปขันธ์ หมายถึงจิตเกิด เกิดจริงๆ เกิดใหม่ ส้ารอกเลย จนเปลี่ยน เป็นจิตดวงใหม่ เกิดเป็นจิต เราไม่เอาอีกแล้ว

เรื่องไปติดไปยึดอย่างเก่า ก็เลส ตัณหา ตายไปจริงๆนะ ที่อาตมายกตัวอย่าง อย่างนี้ ยกตัวอย่าง อย่างง่าย คุณติดการพนัน เห็นชัดเลยว่าเป็นโทษ เป็นภัย ถ้าชีวิตไปพัวพันอยู่อย่างนี้ มีกิเลสหายบ ไปเกิดรส อร่อยอยู่ ไปเล่นการพนันแล้วเกิดรสอร่อย นี่กว่า เป็นสุขเวทนา เลิกสุขเวทนาจริงๆ จิตไม่มีรสชาติต่อสิ่งนี้ จิตว่าง สบาย เมา ไม่ติดอีก เห็นการพนัน ก็เฉย นี้เรียกว่าเราบรรลุแล้ว บรรลุธรรม เราติดการพนัน เห็นการพนันอีก ยืนเฉย ถ้าจิตยังมี อารมณ์อยู่บ้าง ยังมีใจอยู่นิดๆ เรียกว่า อนาคามีจิต คือจิตมันยังมีรำเรื่องๆ อุทัจจะ มีการฟุ้ง มีการสะดุด ยังมีนิดๆ อย่างรู้สึกหน่อยๆ แต่ก็ไม่แรงพอที่จะให้เรากระโดดไปใน

บ่อนการพนันได้ อย่างนี้เรียกว่า อนาคามีจิต

ถ้าจิตยัง พอไปเจออีกที่หนึ่ง แหม ห้ามใจไม่ได้ ลองไปครั้งสุดท้ายอีกที่เถอะน่า กระโดดเข้าไป ลองอีกที่หนึ่ง เสร็จแล้ว ก็รู้แล้ว บัดไรรสแค่นี้เราไม่เอาอีกแล้วก็ดึงกลับ อย่างนี้เรียก สกิทาคามีจิต จิตเป็นสกิทาคามี ฟังดีนะ อาตมาอธิบายเรื่องจิตให้ฟังนะ

ไม่ใช่ตัวตนบุคคลนะ จิตกระโดดกลับไป อีกที่หนึ่ง เรียกว่า สกิทาคามีจิต แล้วก็เวียนกลับ ไปอีกชาติหนึ่ง อีกครั้งหนึ่ง เสร็จแล้วก็เข็ดหลาบมาได้ ไม่เอาอีกแล้ว โอ้ย! อร่อย แค่นี้ ติดแค่นี้เอง เนาะ ไม่ต้องแล้ว ตะนี้ไม่เอา จนสุดท้ายก็หลุดพ้นอีก นั่นเรียกว่า

สกิทาคามีจิต

ถ้าจิตยังจะต้องไปทดลองอีกถึง ๗ ครั้ง เป็นอย่างมาก แล้วก็หลุดพ้น จิตอย่างนั้นเรียกว่า จิตโสดาบัน แต่ถ้าจิต ที่เลิกว่านั้นไปแล้ว กระโดดเลยไปอีก ๗ เทียว ก็ยังไม่รู้หลุด ๑๐ เทียวก็ยังไม่รู้หลุด ๑๐๐ เทียวไม่รู้หลุด นั่นจิตธรรมดา หรือว่าจิตปุถุชน

มันกระโดดอยู่แล้วอยู่เล่า แม้จะรู้ว่าไอ้มันชั่ว แต่ก็ยัง ทนไม่ได้ กระโดดอยู่นั่น มันก็เป็นปุถุชนอยู่นั่นแหละ ไม่ได้มาเป็นพระอะไรหรอก ถ้าผู้ใดไม่ต้องกระโดดอีกเลย บรรลุแล้ว ในเหตุปัจจัยด้วยที่นี้ เหตุปัจจัยต่ำ นี่อาตมาพูดแล้วว่า อบายมุข การพนันอย่างนี้ ต่ำๆอย่างนี้

คุณยังไม่มีความรู้ ยังเห็นไม่ได้ว่าของต่ำ จิตก็ไม่ขาดมาเลย ก็ไม่รู้ว่าอย่างไร เพราะฉะนั้น เราจะเป็นพระอริยะขั้นต้น ก็ต้องเหตุปัจจัยต่ำๆ อย่างนี้หยุดมาให้ได้เลย หยุดมาให้ได้เดี๋ยวนี้ ไป กลับไปบ้าน หรือตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป วินาทีนี้ที่เข้าเป็นต้นไป

การพนันนี้ไม่ต้อง ไม่ต้องไปฟัง ว่าจะต้องมีรายได้ จากการพนัน จะต้องมียศ มีเกียรติ เพราะการพนัน จะต้องมีความสุข เพราะการพนัน ได้รับการสรรเสริญ เพราะการพนัน อย่ายเลย เลิกเสียเถอะ หรือแม้แต่สิ่งเสพติด ที่หยาบๆ ฝิ่น เฮโรอีนเหล้ายาอะไรต่างๆ ถ้าของผู้หญิง เรื่องการแต่งตัวที่จัดจ้าน เห็นไม่ได้ เรื่องแต่งตัว ละชั้นหน้าเลย เสร็จแล้วเปลืองยิ่งกว่าผู้ชายเขากินเหล้า เปลืองกว่าเขา

หมดเลย อะไรมาใหม่ อะไรแพงไม่ว่า อดไม่ว่า หิวไม่ว่า มีเงินเท่าไรก็ไปเสียให้มัน เพราะเขาหลอกที่คุณ ห้ามเขาได้หรือ ในโลกนี้

ร้านแพชั่น ร้านอะไร propaganda โฆษณาวิทยุโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ โฆษณาทุกทาง ที่จะให้โฆษณาได้ มันทำทุกอย่าง เพื่อหลอก

เพื่อมอมเมาเรา

ถ้าเราเอง เราไม่มีปัญญาเราก็แพ้ เพราะฉะนั้น จิตที่เป็นราคาจะติดในการแต่งตัว อาตมาถือการแต่งตัว ของผู้หญิงนี่ เป็นการเสพติดอย่างหนักอันหนึ่ง เพราะฉะนั้น เรารู้การแต่งตัว พอเหมาะ พอสม ไม่ต้องไปแต่ง ไปจัด ไปจ้าน อันนี้ถือว่า ลดลงมาแล้วนะ พอประมาณอยู่ นี่เรื่องสิ่งเสพติด เรื่องราคา ก็เป็นผิวเดียวเมียดเดียวก็พอ ถ้าราคา จัดกว่านั้นถือว่าไม่นับว่าเป็นมนุษย์อริยะ ถือว่ามนุษย์ ยังหนาแน่นด้วยกิเลส เรียกว่าปฏุ ปฏุนี่แปลว่า หนาทึบ ยังหนาเตอะด้วยกิเลสอยู่ เรียกว่าปฏุชนคนที่ยังหนาด้วยกิเลส ถ้าผู้ใดเป็นอริยะแล้ว ราคาก็ขนาดผัวเดียว เมียดเดียว นี่ก็แสนทุกข์แล้ว อาตมา กล่าวอย่างนี้ไม่ใช่ดูถูกมันทุกข์จริงๆ แต่พวกคุณนี่เห็นทุกข์เฉยๆนะ เพราะฉะนั้น แนวโน้มของ ศาสนาพุทธจึงออกมา แม้มีผัวเดียวเมียดเดียว ทนไม่ได้กิเลส ตัณหาอะไรยังมาก ท่านก็อนุโลมให้ เอ้า! ผัวเดียว เมียดเดียว ถ้าเราลดละได้ ผัวเดียวเมียดเดียวก็หน่ายคลายลงมา จนกระทั่งลดละมาเป็นศีล ๘ ไม่ต้อง เกี่ยวข้องกัน ไม่ต้องยุ่งกันก็ได้ เราก็อยู่ได้ ทนได้ แม้จะมีอารมณ์ เราก็พยายามผ่อนปรน ปายเบี่ยงไปเป็นการออกกำลังกาย ไปทำงานอื่น เป็นการทำประโยชน์อื่น มันก็ลดน้อยลงมา อารมณ์ลดลง จนกระทั่งเข้าใจได้ว่า มันไม่มีอารมณ์หรรอก แม้แต่ผู้หญิงผู้ชาย ก็ไม่มีอารมณ์อะไร มันเหมือนต้นไม้ เกสรดอกไม้ ตัวผู้ ตัวเมีย มาผสมพันธุ์กัน มันก็เป็นอย่างนั้น มันไม่มีอารมณ์หรรอก แต่เราใจไป ถูกเขาหลอก ไปสัมผัสเสียดสี แล้วก็มึนซกซาดิ เราใจ อาตมาใช้คำว่าใจ

อันนี้คืออวิชชา มันใจจริงๆเป็นอวิชชา

ถ้าใครเห็นชัดเป็นอลมรียญาณทัศนวิเสโต มีปัญญาตรัสรู้ตัวนั้นขึ้นมาจริงๆแล้ว มันเห็นจริงๆ เลยว่าปิดโธ่ ! ใจ เราไปถูกเขาหลอก จนกระทั่งว่ามีรส มันเป็นการสัมผัสเสียดสีธรรมดา มันไม่รส มีชาติอะไร มันสัมผัส ก็รู้ว่า มันสัมผัส มันสัมผัสกันนานก็ร้อน ก็เท่านั้น ไม่มีอะไรหรรอก แต่คนไม่รู้ อย่างนี้ คนที่ยังไม่เกิดปัญญาเป็น อลมรียญาณทัศนวิเศษ อย่างนี้ จึงไปหลงเป็นรสชาติ ถ้าใครละกิเลสอันนี้ออกมาได้ พิจารณาเห็นจริง ตัดออกมาได้ สบาย ลอยล้า ไม่ต้องแต่งงาน แต่เป็นคนที่มี อิสระมาก มีเสรีภาพอย่างมาก สามารถที่จะทำงานได้รอบตัว ช่วยเหลือ เพื่อพวยมนุษย์ มวลมนุษยชาติ ได้อย่างมาก ไม่ต้องมีภาระ ประเดี๋ยวจะต้องมีลูกมีหลาน มีอะไร จะต้องไปกังวล เป็นภาระอีกมาก ไม่ต้องมี ช่วยเหลือโลกได้อย่างดี นี่อย่างนี้เป็นต้นนะ

ถ้าผู้ใดพิจารณาไปจนกระทั่ง นี้ อาตมาอธิบายราคาจะมากไปหน่อยหนึ่ง ถ้าโสดาบันแล้วก็ ผัวเดียว เมียดเดียวก็พอ โสดาบันนะ นี่เหตุปัจจัยของโสดาบัน และเรื่องอื่นอีก เรื่องของมหรสพ การละเล่น เดียวนี้มอมเมากันเยอะ ยิ่งขณะนี้ ชาวต่างชาติ ฝรั่งออก ไม่กี่วันนี้ หนังสือพิมพ์ก็ออกข่าวว่า ทางด้านอเมริกา ยอมรับแล้วว่าโทรทัศน์ รายการโทรทัศน์ มอมเมา ให้เด็กเสียคน เกิดจิตอำมหิต เสียสุขภาพ เสียสุขภาพทางจิต ทางกายนะ เสียหายหลายอย่าง ต้องไปให้ ศาสตราจารย์ทางอเมริกามาพูด ถึงค่อยเชื่อ ศาสนาพุทธพูดจนปากจะฉีก ไม่ได้ยิน ไม่ฟัง ทางด้านอธิบาย อย่างอะไรดี โดยเฉพาะพวกเราโคกนี้ อธิบายไปทางสื่อสารใดๆ ออกอากาศ บอกทางปาก ออกทางหนังสือ แจกจ่ายไป อ่านก็อ่าน แต่ไม่เชื่อ นี่เรียกว่า เรายังไม่เคารพปัญญา ยังไม่เชื่อในภูมิของพุทธศาสนา แต่ถือตัวว่า มีพุทธศาสนาเป็นเอก ไครมาลบลูกก็ได้ แต่ภูมิความรู้ของพุทธเอง ไม่เชื่อ พระพูดก็ไม่เชื่ออะ แล้วมานับถือศาสนา ได้อย่างไร นับถือพุทธได้อย่างไร พระสงฆ์นี้ถือว่าเป็นอริยะบุคคล ถือว่าเป็นผู้มีปัญญา ไม่เชื่ออย่างนี้มันน่าโหม่นนะ เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็เอาเถอะ ไม่ว่าจะอะไร แม้ไม่ได้ยอมเชื่อ ก็ว่าไม่ยอม เราไม่ได้เชื่อกันก็เอาเถอะ ก็ขอให้ได้

ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ศาสนาพุทธนี้ สอนมานานแล้ว สองพันกว่าปี ความรู้แค่นี้ เขาเพิ่งรู้

แต่ศาสนาพุทธ โดยเฉพาะพวกอาตมานี่ที่เป็นพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า อาตมายืนยันว่า อาตมาารู้พวกนี้

เพราะภูมิธรรมของพุทธศาสตร์ ไม่รู้เพราะไปเรียนอะไรอย่างศาสตราจารย์ทั้งหลาย ทางโลกเขาเรียน ไม่ใช่

อาตมาเรียนทางพุทธศาสตร์ และรู้อันนี้แหละ ได้กล่าวอันนี้ไว้แล้ว ก่อนที่จะได้ข่าวกันมา พุฒมานานแล้ว แต่เขาไม่ได้ยินกัน หรืออย่างไรก็ไม่รู้ หรือได้ยิน แต่ไม่เชื่อ นั่นแหละ อาตมาเข้าใจอันนั้น เข้าใจว่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ก็ดีแล้วละ ก็ไม่ว่าอะไร เมื่อเห็นตรงกัน เมื่อเห็นถูกแล้ว ก็ดีแล้วละ ช่วยกันระงับ โทรทัศน์ อาตมาเคยบอกว่า บ้านอารยชน ไม่มีโทรทัศน์ในบ้าน

ซึ่งโทรทัศน์ทุกวันนี้ ยิ่งถ่ายทอดกันด้วย สถานที่ถ่ายทอด ทุกวันนี้เนะ อาตมา ขอยืนยันว่า โทรทัศน์ ทุกวันนี้มอมเมา มีเปอร์เซ็นต์ที่ทำให้มนุษย์ โดยเฉพาะเด็กเสียมากที่สุด แล้วอย่ามาโทษ อย่ามาโทษเด็กไม่ได้ เพราะเราเอง

เราไม่กำหนดสิ่งแวดล้อมให้แก่เด็ก เราอมมเมา เด็กของเรา โดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เรานึกว่าเรานี้เป็นอารยบุคคล หรืออารยชนที่ต้องมีโทรทัศน์ ไว้ในบ้าน แต่คุณไม่รู้ว่ ภาวะของโทรทัศน์ ถ่ายออกมา นั้นนะ เป็นของเสีย เป็นสภาพแวดล้อม ที่เป็นพิษ ประเดี๋ยววันนี้ เย็นนี้ จะพุดถึง สภาพแวดล้อมที่เป็นพิษ ถ่ายสภาพแวดล้อมที่เป็นพิษ มอมเมาเด็ก ของเรา โดยเราห้ามเด็กก็ไม่ได้ ไม่มีมาตรการห้ามเด็ก ไม่มีอำนาจพอ เด็กก็ต้องถูกรับ ซึมซาบ ถูกรับยัดเยียดให้เด็ก เด็กมันรับละเอียด รับไปแล้ว ก็สร้างเป็น concept สร้างเป็นสิ่งที่ ตราตรึงไว้ในใจ เสียเสียเนะ เพราะฉะนั้น เด็กรุ่นหลังนี้ มันต้องอำมหิตเนะ เพราะหนัง ละครทั้งปี ทั้งมอมเมา ราคะโทสะ มีทั้งนั้นนะ มีสภาพ ราคะ โทสะ โมหะ ไปหมด ส่วนสาระนั้นมึบ้าง ก็ไม่ได้ปฏิเสธทีเดียวว่า โทรทัศน์ไม่มีสาระ

โทรทัศน์ถ่ายทอดทุกวันนี้มีสาระบ้าง แต่ไม่วิเคราะห์ให้ดี สาระน้อย แต่สิ่งมอมเมานั้นมาก เพราะฉะนั้น เมื่อเรามี ผู้วิเศษ ที่จะถ่ายทอดกระจายรังสี กระจายรัศมีมอมเมา เป็นการให้ความรู้ แก่เด็ก แต่เป็นความรู้เหลวเป๋ว ไร้สาระมากกว่าสาระ เด็กเราเกิดมาได้อะไร ก็ได้ความรู้สาระ มากกว่า สาระ โทษไม่ได้ ใครเป็นคนทำ เราออกสตางค์ ซื้อโทรทัศน์มาเอง เราเองมาตั้งไว้ในบ้านเองด้วย จ่ายค่าไฟเองด้วย เสียเมื่อไรซ่อม จ่ายค่าซ่อมเองด้วย เราเองเป็นคนสร้างเด็กเอง เราเองเป็นพระเจ้า ผู้กำหนดเด็ก โดยเราไม่รู้ว่ เราเอาอะไร ไปกำหนด เอาวัตถุที่เลวไปให้แก่เด็ก วัตถุนี้กำหนดเด็ก เขาด้วย โดยเราไม่รู้ด้วยปัญญา เราไม่มีจิตที่สูง จึงกลายเป็นการเพิ่มเติมที่ขาดทุน เพราะฉะนั้น อาตมา ใช้คำพุดนี้ อาตมาออกจากงานมานี้ งานที่อาตมาทำแต่ก่อนนี้ ออกจากบริษัท ไทยโทรทัศน์ แต่มาพุดนี้ เหมือนคนออกตัญญู ดูถูกโทรทัศน์ อาตมาไม่ได้ดูถูกด้วยภาษา หมิ่นเหม่หรือถูกจริงๆ ด้วย ดูมันถูกนะ เห็นมันถูก เห็นถูกว่ โทรทัศน์มอมเมามากกว่าให้สาระ

เมื่อเราไม่มีมาตรการที่จะควบคุม ถ้าคุณมีโทรทัศน์อยู่ที่บ้าน คุณควบคุมได้ ให้เด็กดูแต่รายการ ที่เป็นสาระแก่คุณเองเป็นตัวเซ็นเซอร์ เป็นกองเซ็นเซอร์เอง และเด็กไม่มี นอกเวลานั้น จะมาดู มอมเมาไม่ได้ จึงมีโทรทัศน์ไม่ว่ แต่คุณทำได้ไหมละ ถ้าคุณทำไม่ได้ อย่าไปมีเลยโทรทัศน์ มันซึมซาบ ทุกวันนะคุณ ไม่ใช่บ่อยๆนะ ทุกวันๆ เด็กไม่เป็นอันดูหนังสือ หนังสือเด็กไม่เป็นอันทำงานทำการอะไร งานในบ้านก็ซี้เกียจ หนังสือหนังสือก็ไม่ดู แล้วแถมไปนั่งดู สิ่งมอมเมา สิ่งไร้สาระด้วย ขาดทุนตั้งร้อยเยี่ยพันเยี่ย ขาดทุนมหาศาลเลยฟังดีๆ เพราะฉะนั้น สื่อสารต่างๆนี้ ต้องพยายามนะ

ขนาดนี้สื่อสารมวลชนไม่ว่จะเป็นโทรทัศน์ ไม่ว่จะเป็นวิทยุ ไม่ว่จะเป็นหนังสือต่างๆ หนังสือต่างๆ หรือแม้แต่สื่อสาร ที่มาในรูปแบบอะไรก็ตาม แต่ต้องพิจารณาให้มาก ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็น มหรสพ การเล่น มอมเมาชีวิตเรา มอมเมาชีวิตเด็ก ๆ ของเราด้วยและน่าสงสาร เพราะเราเอง เป็นคนทำให้ เด็กของเราเสีย โดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ สิ่งเหล่านี้ ถ้าจิตของเรามันไม่ติดเอง เราเอาไว้เพราะเราคิด ถ้ามีโทรทัศน์ เราจะได้ดูบันเทิง เราจะได้ดูสิ่งมอมเมา ที่ตัวเองคิดเอง เราแยะเองมาตั้งแต่ต้น ลูกเค้า ก็ได้เชื่อคำอันเดียวกัน ได้อันเดียวกัน เพราะฉะนั้น เราต้องฝืนใจตัวเราด้วย ถ้าเรายังไม่หลุดพ้น เราก็ต้องฝืนใจ ไม่เอาละอันนี้ ไม่ต้องอยากดูอยากเห็น เราห้ามเด็กก็ห้ามไม่ได้ว่อย่างนี้ หนังสือคร ทุกวันนี้ตามโรง อาตมาชี้ว่เป็นขุมมรก

โรงหนังทุกวันนี้ อาตมาตราหน้าโดยไม่กลัวตาย เจ้าของโรงหนังเขาจะมาฆ่าอาตมา เพราะว่า ไปต่อต้านเขา หาว่เป็นขุมมรก และอาตมาพุดอย่างไม่ต้องกระมิดกระเมี้ยน ไม่ต้องสะเทิน สะท้าน ไม่ต้องอขาย ไม่ต้องเหนียมด้วย พุดตรงๆ ชื่อนี้ ย้อมใจอำมหิต ๒. เร่งราคะ ถ้าไม่มีกองเซ็นเซอร์ มันจะปี มันจะเสี้ยนมาทุกประตูที่จะให้ปี เร่งราคะตลอดเวลา และไม่นั้นก็เป็นหนังสือ เิงหนึ่งก็คือ เิงโมหะ เิงบ้าๆบอๆ ไม่เคยมีแล้วก็คิดขึ้นมาบ้างบอๆ ตลกไปกฮา อะไรก็ไม่ว่เลอะเทอะ ไร้สาระ เพ้อเจ้อ เป็นสัมผัสปลาสร้กิ้น ดูแล้วเปล่าตาย เสียเวลา เสียทุนรอน เสียแรงกาย แรงปัญญาไปนั่งดู อาตมาถึงตราว่เป็นโรงหนังที่ไม่ให้สาระเลย จะว่ว่ามีก็มึบ้าง ถ้าจะคิดเอานะ ให้ประโยชน์ ให้เรา ไปคิดเอาเอง ตีกลับอย่างกะพวกคุณ ฉลาดแสนฉลาด ดูแล้วก็ไปรู้สึกนึกๆอยู่เอาเองได้ ไม่จริง

คุณดูแล้ว คุณก็จะดิตรส และพยายามยั่วเข้าให้คุณ แหม บู๊สุด มันสุดต่อ ต่อยสุดเตะ รวาคะใช้โห! สุตรักหวานจ๋อย ตลกไปกษา
ลึกลับซับซ้อน แปลกประหลาด นอกโลก ในโลก เรื่องผี เรื่องสาง เรื่องอะไรที่มันไม่มีเลย แต่เขาก็มาสร้าง มอมเมาคุณเป็นโมหะ
ซึ่งไม่ได้เรื่องอะไร เพราะฉะนั้น โรงหนังพวกนี้ อาตมาถึงไม่ว่างหน้า มีเปอร์เซ็นต์หนึ่ง ที่จะเป็นสาระไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ หรือ
ห้าเปอร์เซ็นต์ แล้วเรื่องอะไร เราจะไปเสียเวลา เพราะฉะนั้น โรงหนังพวกนี้ อาตมาตราไว้เลย นี่แหละ เป็นโรงนรก ชุมนรกที่ใหญ่ที่สุด
และมันจะพรางตาคุณ หลอกตาคุณว่า อัครฐาน ให้สวย ให้งาม มอมเมาตาบอดใจไว้ ไม่เช่นนั้น เดียวคุณรู้ตัวว่าเป็นชุมนรก
มันจะต้องพยายามเอาอื่นมาแก้ แหม เย็นสบายนะ หอม บันเทิง นุ่ม นิ่ม อะไรทุกอย่าง มันหลอกคุณไว้ทั้งนั้นแหละ สวยนะ อะไรต่างๆ
แล้วคุณก็ไปตกชุมนรกเหล่านี้

เรามาช่วยกัน ถ้าใครเข้าใจ ฟังแล้วขัดแย้งแล้ว อ้อ นรกชุมอย่างนี้ ไม่ต้องไปตก คุณก็เป็นมนุษย์เจริญ โลกไม่ต้องติด
มันจะหลอกอีกทีหลอก มันจะสร้างมอมเมาอีกทีมอมเมา ไม่ต้องไปเสียสต่างค์ คุณเมินได้เมินเฉยได้ จิตว่างได้
มันจะบอกว่าหนังสุดสนุก สุดเมิด สุดมัน สุดยอด ถ้าใครไม่ดู เสียชาติเกิด แล้วจะประโคมกันอย่างนี้ว่า ยอดหนัง โอโย!
เรื่องนี้คนอึดกันปัดดูนี่ จอมบัตร์ลวงหน้านี้ ห้าแสนแล้ว เขาเถอะ ยอดรักยอดใคร ยอดสนุกอย่างไรก็เถอะ มันเรื่องหลอกคุณทั้งนั้น
มอมเมา ทั้งนั้นแหละ ถ้าคุณไม่เชื่อ คุณก็ไปดูอยู่นั้นแหละ แต่ถ้าคุณเชื่อ เกิดอลมรียญาณทศนวิเศษ ขึ้นมา ในใจเดี๋ยวนี้
คุณตรัสรู้เดี๋ยวนี้ละ จิตนั้นก็ตาย ย่อมอย่างไรคุณก็ไม่ขึ้น หรือ รู้แล้วละ อย่างดีคุณก็ บอกว่า สนุกแบบรสชาติแบบนั้นแหละ
เป็นโลกิยรสอย่างนั้น เข้าใจแล้ว คุณไม่ต้องเสียสต่างค์ นี่เรียกว่าจิตเราขาด จิตเราตาย จิตเราดับสนิท ย่อมไม่ขึ้น ย่อมไม่ขึ้นอีกแล้ว
จิตนี้ดับ จิตนี้ตายสนิท เพราะจิตตรัสรู้มันเกิด มันมีตัวเกิด จิตมันเกิด และตัวตรัสรู้ นี้แหละเป็นตัวกลาง และมีตัวตาย
นี่เรียกว่าธรรมะ ๓ ตัวนี้ เป็นอันเดียวกัน เกิด ตรัสรู้ ตาย หรือปรินิพพาน เป็นอันเดียวกัน มีนิพพานแล้ว คุณสงสัยตัวเองไหม
เปรียบดูเอาเอง อันนี้เราจะตัดได้ไหม เรื่องใดที่คุณติด ตั้งแต่อบายมุข อาตมา ขอชี้ไล่เท่านั้น จะไม่อธิบายต่อ การพนัน สิ่งเสพติด
เดี๋ยวดูได้เลยนี่ เดี่ยวดูให้ชัดแจ้งเลย มีสี่สันโห้โฮ ดูกันชัดเลยนะ สิ่งเสพติด แล้วก็เรื่องรวาคะ ผู้หญิง ผู้ชาย เรื่องมหรสพการละเล่น
เที่ยวกลางคืน คบมิตรชู้ว เกียจคร้าน ถ้าเราไม่เป็นมนุษย์อย่างนี้ มีศีล ๕ เราก็บริสุทธิ์ด้วย ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดฝัวเขาเมียใคร
ไม่พูดโกหก และไม่ติด สิ่งเสพติด มันคืออบายมุข นี่แหละเป็นสิ่งเสพติดขั้นต่ำ เพราะฉะนั้น สิ่งเสพติดขั้นสูงไปอีก เป็นพระสัททาคามี
คุณยิ่งติดในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ติดในลาภยศสรรเสริญ สิ่งทีละเอียดยกไปอีก คุณก็ค่อยๆไล่ไป ความเป็น สัททาคามี
พวกนี้เป็นเหตุปัจจัยของพระสัททาคามี ค่อยๆไล่ไป ถ้าคุณไม่ติดโลกแบบนี้แล้ว ยังเหลือจิตทีละเอียดยก ที่คุณจะไปติดอีก
เป็นขั้นอนาคามีบุคคล ฟังดีๆนะ อาตมาแยกคำว่า อนาคามีจิต กับ อนาคามีบุคคลนี้ คนละภาษาละ หมายคนละอย่าง
บุคคลหมายรวมตัวเขาเลย ทั้งตัว ถ้าใช้คำว่าบุคคล ถ้าใช้คำว่าจิตก็คือ ตัวจิตจริงๆ ซึ่งนี้ อาตมาอธิบายไปแล้วจิต
ที่นี้ จิตบุคคลนี้หมายความว่าทั้งตัวเรา เราเป็นบุคคลที่ไม่ติดอบายมุข ไม่ติดลาภ ยศ สรรเสริญ ไม่ติด ไม่ทุกข์ ไม่สุข เพราะลาภยศ
สรรเสริญ ไม่ทุกข์ ไม่สุข เพราะรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสได้แล้วก็เป็น อนาคามีบุคคล อนาคามีบุคคลอย่างนี้
จะมาเรียนเรื่องจิตทีละเอียดยกเยอะ ละเอียดยกเป็นอุปกิเลส ต่างๆ ยึดในความดี ยึดในความชั่ว ประมาณจิต ชั่งตวง วัดจิตต่างๆเอง
อันนี้มากไป อันนี้น้อยไป มาติดส่วนนี้ ส่วนนี้ ซึ่งไม่ต้องไปวุ่นวายกับรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสนอกๆนะ ไม่แล้วเรื่องลาภ ยศ สรรเสริญ
ก็ไม่ทุกข์ ไม่สุขแล้ว แต่มันยังทุกข์ ยังสุข ยังโกรธ ยังโลภอยู่ ในเรื่องของจิตในตัวเรา คนนี้ ทำอย่างนี้ไม่ชอบใจ
เพราะว่าขัดกับความนึกคิดของเรา ขัดกับความเห็นของเรา นี่เป็นตัวจิต ความเห็นของเรา ไม่เห็นด้วยอย่างนี้ แต่เราก็โกรธอยู่ในใจ
เคืองอยู่ในใจ ไม่ชอบใจ ไม่ร่วมมืออยู่ในใจ อันนี้เป็นเรื่องจิตอีก นี่พระอนาคามีจะมาศึกษา อันนี้เป็นขั้นสูง เพื่อเป็นพระอรหันต์นะ
ขั้นนี้อาตมาอธิบายไม่ไหวแหละนะ ต้องขอยกไว้ เพราะฉะนั้น ยังคิดในอึดตา จิตอย่างนี้เขาเรียกว่า อึดตา หรืออึดมัน
จะต้องมาละตัวตนของจิตอย่างนี้ก็เป็นขั้นสุด เพราะฉะนั้น โสดาบันได้แล้ว สัททาเป็นได้แล้ว อนาคามีเป็นแล้ว

ค่อยมาล้างอัตตาคอนาคามีนี้อีก นี่เป็นขั้นสูง ไม่ใช่ว่ามาละตัวตน แล้วบอกว่า เราว่างจิตอะไรก็ไม่ติด พอเห็นรูป รส กลิ่น เสียง ก็ไปเสพมันด้วยจิตว่าง อย่างนี้มันเอา ปากพูด อย่างนั้นมันใช้ไม่ได้ มันต้องมีการไม่ติดจริงๆ โลกตัวเองไม่ได้หอก และยังเอ็ดอระ้อย ยังเป็นจิตสุขเวทนา ทุกเวทนาอยู่ มันก็เป็น แต่ผู้บรรลุแล้ว มันไม่สุข มันไม่ทุกข์จริงๆ หมดสุข หมดทุกข์ ถึงเรียกว่านิพพาน หมดสุข หมดทุกข์ หมดรสชาติทางโลกียรส มีจิตตรัสรู้ว่าเป็นอย่างนี้ มันมีจริง

อาตมาขอยืนยันว่ามีจริง อาตมาได้ศึกษามา อาตมาได้ปฏิบัติมา อาตมาได้เรียนรู้อะไรก็รู้ เกิด อลมรียญาณพิเศษ อย่างนี้ เห็นเข้าไปว่า มีการเกิดการตายอย่างนี้ จึงเอามาเล่าสู่ญาติโยมฟัง ญาติโยมจะเห็นด้วยหรือไม่ ก็ไปพิจารณาเอา ถ้าเห็นด้วยอยากจะทำไปปฏิบัติอย่างนี้ก็เอา กล้าชั่ว หรือกล้าไปคลุกคลี โลกียะยังกล้าได้ กล้ามาละโลกียะนี้ ซึ่งเห็นว่ามันเป็นของสูง นี่ขนาดเจ้าชาย สิทธัตถะ ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกประคบ ประหมงไปด้วยกาม มีลาภทรัพย์ศฤงคารต่างๆ มียศฐา ถึงขนาดเป็น พระเจ้าแผ่นดินนี่ ยังทิ้งมาชัดๆ คนขนาดนั้นยังทิ้งมาแล้ว เราก็ยอมรับนับถือ ว่าเป็นศาสดา จอมศาสนา ที่เรากราบไหว้อยู่ทุกวันนี้ ยกให้เป็นยอด เหนือเศียร เหนือเกล้า ยังกล้าทิ้ง

ทำไมคุณไม่หัดกล้าอย่างท่านมั่งนะ ทำไมคุณไม่หัดกล้า อย่างนั้นบ้าง กล้าไปแย่งลาภ แย่งยศ บางทีขนาด ฆ่ากันตายนะ ยังกล้าเสี่ยงถึงฆ่ากันตายนะ ยังกล้าไปแย่ง กามารมณ์ ถึงขนาดลง หน้าหนังสือพิมพ์ ไม่หวาด ไม่ไหว ทุกวันนี้กล้าเสี่ยงชีวิต ติดคุก ติดตะราง เสี่ยงชีวิต แม้กระทั่งตัวเอง ต้องถูกยิงเข้าตายด้วยบางที ทำไมถึงกล้านักนี้ มันน่าคิดนะ ทำไมถึงกล้า แต่กล้ามาปฏิบัติธรรม อย่างนี้ เพื่อความสูงอย่างนี้ เพื่อละโลกียะอย่างนี้ ทำไมไม่เสี่ยงดูบ้าง มันเป็นอย่างไง ลองคิดดูซิ มันควรเสี่ยงไหม ควรนา อาตมาว่าควรนะ คุณกล้าไปเสี่ยงพวกนั้น ไปแล้วก็รู้ว่า ทิศทางนั้นไปแล้ว ไม่รอดอะไรนักหนา ไม่ได้ดิบไม่ได้ดี ประเสริฐอะไรนักหนา ยังกล้าเสี่ยง ทำไมมากกล้าละปฏิบัติดูซิ มันจะตายง่ายไหม มันไม่ตายง่ายนะคน

อาตมาจะหาคนปฏิบัติธรรมตาย เพื่อจะลงหนังสือปก ของธรรม
ถ้าใครตายเพราะปฏิบัติธรรมะนี้ตาย อาตมานี้ตั้งใจอยู่ว่า จะทำหนังสือปกทองคำ ลงชื่อ นาย ก นามสกุล อ ย ได้ตายเพราะได้ปฏิบัติธรรม สิ้นลมหายใจเมื่อวันนั้น เวลานั้น ปฏิบัติอาการอย่างนั้น ถึงตาย เพราะปฏิบัติธรรมตาย

อาตมาอยากได้ชื่อว่าสลักลงในสมุดทองคำ จะมีสักคนให้อาตมา ได้ลงไหมนี้ คนปฏิบัติธรรมตายนะ นี่ยังไม่ได้ แต่คนไปตายเพราะโลก ใ้อโฮ ! นายสุวาน กับ นายสุวรรณ ลงบัญชีกันไม่ไหว ไปตายเพราะไปหลงโลกีย์ ฆ่ากันตาย เพราะแย่งลาภ แย่งยศ แย่งสรรเสริญ แย่งกาม ใ้อโฮ นายสุวรรณกับนายสุวาน จดกันไม่หวาดไหว ตายกันมา ไม่รู้ที่ร้อย ก็พัน ก็หมื่น ก็แสน ก็ล้าน ใช้ไหม มาทางนี้ อาตมาจะได้ขอลงบัญชีบ้าง สมุดทองคำแท้เลย ใครจะลงชื่อ เป็นคนแรกนี้ปฏิบัติธรรมะตาย สิ้นลมหายใจจริงๆ เพราะปฏิบัติธรรมนะ อยากได้สักคนหนึ่งบ้าง นี่มันยังไม่ได้ ยังไม่กล้าจริงสักคนหนึ่งเลย แต่มากกล้า จริงแล้ว มันไม่ตายเสียด้วย มันกลับตาย เหมือนกัน มันตายจากโลกโน้น มาสู่โลกนี้ ตายมาแล้วหลายศพ นี่ขึ้นมาหลายศพแล้ว นี่โลกนี้ ขึ้นมาเรื่อยๆนี้ มันกลับตายอีกอย่างหนึ่งนี่อันนี้ ตายคืนไปสิ้นซาก สิ้นร่าง สิ้นขันธนี้ไป สิ้นเนื้อเน่านี้ มันยังไม่ได้ลงบัญชี แต่มีแต่ตายแบบนี้ และได้มากอบกู้ ศาสนาซะด้วย นี่มีอย่างนี้มี

วันนี้อาตมาพูดคำว่าตายไปชะหลายตาย ฟังดีๆนะ ตายไหน หมายถึงไหน หลายตายนะอันนี้ เกิดก็พูดแล้วว่าเกิด อะไรก็เกิดเนื้อหนัง เกิดอะไรก็เกิดของสาระธรรม หมายถึงเกิด เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดเห็นแจ้งจริงแล้วไปละ เลิกเอา อาตมาพูดไปแล้วเมื่อกัซันโสดา สกิทา อนาคา พูดไป พอสมควรนะ ขอให้พวกคุณเข้าใจ วันวิสาขะนี้ให้ได้ ในช่วงแรกนี้ แสดงธรรมหรือแสดง สัมโพทนิยกถา ก่อนจะฉันอาหารนี้ นี่เป็นสาระสุดยอด เป็นสาระสำคัญ ที่อาตมาเทศน์ นี่เป็นสาระ สำคัญ หมายถึงเอาให้ได้

ต่อไปนี้จะเอาอาหารหวานคาวมามากจะได้ทานกัน บางคนจะได้ฟังไว้ เหมะ วันนี้เอาทุเรียนชอบ อายุๆหน่อย ลองระมัดระวัง

ตั้งกฎไว้ในใจเสีย ศิลปะที่เราจะอายุต่อบาปมันนะ ถึงจะชอบชาละเปา ชอบเงาะ ชอบทุเรียน ชอบอันโน้น อันนี้ กระมิดกระเมี้ยนหน่อย
อย่าประเจิดประเจ้อนัก เราจะไม่อดทน หน่อย มันเป็นกิเลสนะ จะหัดฆ่ากิเลส ตัวนี้มันงิ ไม่กินมันจะตายไหม ลองดูซิ ตัวนี้ชอบมันนี้
วันนี้เยอะ วันนี้จะไม่กินมันดูซิ มันจะตายไหม กินอื่น ของที่ไม่ค่อยชอบ อาหารวันนี้ อาตมาเห็นว่าคงไม่มีอะไร เป็นยาพิษหรือ

ลองกินแทนมันดูซิ สิ่งที่ชอบนี้ ไม่กินมัน วันนี้ลองดู นี่เป็นการปฏิบัติธรรม นี่เป็นการปฏิบัติธรรม

ที่นี้ประกาศกรรมฐานให้ฟัง พวกอโศกเรามีกรรมฐาน กิน อยู่ หลับ นอน กรรมฐานของชาวอโศก ฟังดูแล้วอะไรกัน

นี่แหละปฏิบัติธรรมด้วยการกิน เราปฏิบัติด้วยการเป็นอยู่ด้วยการงาน และ ปฏิบัติธรรมด้วยการหลับนอน ถึงขั้นนอนด้วย
เราจะปฏิบัติธรรม แม้แต่ขั้นนอนเราก็ปฏิบัตินะ กิน อยู่ หลับนอนเลย ที่เดียวจะรวมไปหมด บางคน ปฏิบัติธรรมแต่โดยเฉพาะตอนนั่ง

ตอนยืน เดิน ตอนหลับนอน ตอนกิน ตอนไปทำงาน ไม่มีปฏิบัติธรรม ไม่ทัน ไม่ทัน ไม่ทันชาตนา ไม่ทันผี ฝีเอาไปกินหมด

เพราะฉะนั้นปฏิบัติธรรมเท่านั้น อาตมาไม่เอา

อาตมาพาปฏิบัติธรรม ทุกเวลา ขณะใดกินก็ปฏิบัติธรรม ขณะใดเป็นอยู่ จะเป็นอยู่ด้วยยืน เดิน นั่ง นอน ทุกอิริยาบถ แม้ในการเดิน
ก็ให้รู้ว่าสำรวมกาย เดินไปก็เดินไป เป็นกิจกรรมการเดิน การนั่ง ก็นั่งสำรวม นั่งทำงานอะไรก็ทำ ทำงาน เดินอยู่ก็ทำตอนเดิน

ทำงานยืนอยู่ก็ทำตอนยืน บางงาน นอนทำด้วย ทำตอนนอนนะ อย่างงานที่พักผ่อน อย่างนี้ เราทำตอนนอน

เราจะนอนพักผ่อนอย่างนี้

แล้วมาฟัง อาทิตย์หน้านี้ จะบรรยายธรรมะ **กรรมที่มีกฎ** อาทิตย์ต่อไปจะบรรยายธรรมะ **จะหลับลงได้อย่างไร** ชื่อหัวข้อธรรมะ

จะอธิบายวันนั้น ชื่อเพลงเขานะ อาตมาก็คงไปเก็บตกเขามา จะหลับลงได้อย่างไร ฟังดูซิ อาตมาจะสอน เรื่องนอน เรื่องหลับ
เรื่องตื่นให้มากๆหน่อย จะเน้นหัวข้อ เพราะฉะนั้น วันนั้นก็มาฟังธรรมะ นี่เราจะอธิบายธรรมะ ให้เป็นการปฏิบัติธรรมไปหมด กิน อยู่

หลับ นอนตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง นี่เราปฏิบัติธรรม มันถึงจะทันผี เดียวนี้ผีเยอะ ลากเราลงนรก ลงเวจี เยอะแยะ ทุกข์ทรมาน

เพราะฉะนั้น ปฏิบัติเพื่อไม่ให้ผี มาเอาไปสู่ทุกข์ เราจะเป็นผู้ที่เบิกบานแจ่มใส เบิกบานเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น อย่างแท้จริง อยู่กับโลกเขา

ได้ด้วยเหนือโลก อะไรมาลงไม่ได้ แม้แต่ทำเป็น รูปอาหารมานี้ มาลอบ อาตมาไม่ตกหลุมแล้วนี้ ประเดี๋ยวก็ปนและๆแล้วเดี๋ยวนี้
รูปสวยๆมา ขอบภัยด้วย ทำลายรูปแล้วในนี้หมด รส ปนมาหวานมัน เปรี้ยวมัน เดียวก็ขอบภัย เดียวนี้ปนลงในนี้แหละ รูป รส กลิ่น

กลิ่นอย่างโน้นอย่างนี้ เดียวก็และอยู่ในนี้ ตักออกมาแล้วยังไม่รู้เลยว่า อยู่ในเหมือนข้าวหมู หรือข้าวคนนะ แล้วอาตมาก็กิน

พวกเราก็ปฏิบัติ คุณก็ปฏิบัติด้วยได้ ถ้าคุณทำได้

บางคนทำแล้ว แหม ทุกข์ ฝืดฝืดอมกินไม่ลง เพราะคุณยังติดอยู่ ติดไปในเชิงรูป ติดไปในเชิงรส ติดไปในเชิงกลิ่น

ติดไปในเชิงสัมผัสต่างๆ นั่นแหละไม่มีอื่น มาหัดดูบ้าง เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อว่า คุณมาคลุกคลีในสถานที่นี้ วันอาทิตย์ เรามีวันพระ

มาฉันอาหาร มาทานอาหารร่วมกัน เราจะมี คนบางคนเขากินให้เขาดู แหม คนนี้กินเหลือเกิน เสร็จจัดเลย กินไอ้ไอ! นะ

มันจะดีใจเราเอง จะมีมุมตังเรา มันจะชิมขาบเอง แล้วจะได้ประโยชน์ เรามาร่วมฝึกฝน เรามาร่วม หากกรรมวิธีต่างๆ เป็นอิทธิวิธี

เป็นวิธีที่เก่ง อิทธิวิธี หมายความว่า วิธีที่เก่ง อยาไปเข้าใจอิทธิวิธีคือ กันป็น มหานิยม อะไรรึนั้นนะ วิธีอย่างนั้นมันเดรัจฉานวิชา

ไม่ใช่พุทธวิชา พุทธวิชาคือ วิธีที่เก่งที่จะทำให้เราตัด ละ หน่าย คลาย ตัดกิเลส ปลง วาง นี้ อิทธิวิธีของพุทธ

เรามานี้ เราจะมาเสริมอิทธิวิธีทุกวัน ทุกครั้งที่เรามาหาพระ พระหมู่เรานี่ จะสอนอิทธิวิธี ในการที่ จะตัดกิเลส

ไม่ใช่อิทธิวิธีอย่างที่เขาบอกว่า จะไปกันป็น กันมิด กันยา กันอะไรก็ไมรู้ หรือว่าไปเที่ยว ไปโลก มหานิยม ถ้ามีคาถา

หรือมีวิธีอิทธิวิธีเก่งกว่านี้ แล้วก็ไปหลอกเอาเงินคนอื่นได้ ไม่เอา เราไม่หลอกเอาเงินใคร ถ้าเราจะได้ ได้โดยกำลังธรรม การกระทำงาน

ได้มามากมาแจกด้วย เผื่อแผ่ด้วย ไม่ใช่เหนียวด้วย นี่มันถึงจะเก่ง

ชี้เหนียวเก่ง ฮือ ไม่ต้องไปสอนเขาหรอก คนชี้เหนียวเก่ง หวงไว้ หวงไว้ละ มีเกือบทุกคนที่หวงนะ ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องไปศึกษา

ไม่ต้องไปฝึกฝน แต่มาหัด ไม่ห้วงนี่ซิ อันนี้ต้องฝึกฝน ต้องศึกษา มันต้องหัดกล้าให้ ให้จนหมดตัวได้ ลองดูนะ นี่ศาสนาจะสอนอย่างนี้ หมูก่ลุ่มอโศกพวกเรานี้ ทำงานศาสนาแล้วก็เห็นมรรคเห็นผล ว่าการ ว่างาน การไม่มีโลก การไม่มีโทษ การไม่มีห้วง ไม่มีชี้เหนียว ไม่ติดในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ไม่หลงในลาภ ยศ สรรเสริญ มันประเสริฐสุด แม้แต่ตัวเราเอง จิตเรามีดี เรารู้ดี พยายามแกลงดี ให้รู้จักขั้นตอนของความคิด ไม่ติดสงบ ไม่ใช่ได้สงบ แล้วก็หา ถ้า หาเขาไปอยู่ ไม่ใช่ แล้วก็ไม่ได้ติดต่อกับใคร ไม่ใช่ แต่เราจะเอื้อเพื่อ เกื้อกูล ขวนขวาย มาสัมพันธ์ ทำมนุษยสัมพันธ์กับมนุษย์ ไปบิณฑบาตหรือว่าไปบิณฑบาต หรือว่าไปเซตแคว้นตรงนั้น ตรงนี้ เพื่อจะได้เห็นกัน เพื่อจะได้ให้เกิดคนมาพบพระ เมื่อคนมาพบพระแล้ว พระจะได้แสดงธรรม บอกกล่าว ส่วนที่คุณทุกข์ หรือส่วนที่คุณควรแก้ไข แลกอิทธิวิธีต่างๆ เพื่อให้คุณได้มีวิธีประพฤติ ปฏิบัติกันนี้ พระของศาสนาพุทธ จะออกแจกอิทธิวิธีต่างๆ จริงๆ อย่างนี้ทำ นะ

อาตมาได้สาธยายธรรมะต่างๆมาพอสมควรแก่เวลา เราก็ชักจูงกัน เพราะฉะนั้น ก็มา ผู้ที่มาใหม่ ก็บอกกล่าว ให้รู้ว่าที่นี้ วันพระคือวันอาทิตย์ ไม่ได้นับแรมค่ำ เพราะว่าแรม ค่ำ ไม่มีประโยชน์แล้ว ถึงแรมค่ำอย่างไร คุณก็ไปทำงาน คุณไปหยุดวันอาทิตย์ แล้ววันอาทิตย์เดี๋ยวนี้ ฝึมาตั้งโรงบายนุช ไว้หลอกคุณไปหมด อาตมาต้องแย่งสนามม้า ต้องแย่งโรงฮอลล์ต่างๆ ที่มันจูงคุณไปนี่นะ

เพราะฉะนั้น อาตมาก็ตั้งโรงขึ้นเหมือนกัน วันอาทิตย์มานี้ มาคุยกัน มาให้ทางธรรมะ มันดูดีเข้ามา ในเนื้อตัวบ้าง อย่าไปให้โลกย์มันดูเลย มันแยแล้วนะ ใน ๖ วันคุณก็แยแล้ว ยังวันอาทิตย์ แดม เขาไปหนักกว่าเก่า ไปเอาขึ้นบายนุชเข้าไปอีกเลย ขวยตาย อีแบบนั้น ขาดทุนมาก เพราะฉะนั้น วันอาทิตย์บอกกล่าวกัน ที่นี้พยายามจะปลุกฝังให้ร่มเย็น มาที่นี้อย่างน้อยก็เย็นกาย เย็นใจ เย็นสถานที่ มีอิทธิวิธี มีข้อ หลักเกณฑ์ประพฤติปฏิบัติเพื่อความเย็น เย็นอันนี้คือสันติ เย็นสนิทจิตใจ มาเถอะ ชักจูงกันมา

บอกกันนะ

เขาละสำหรับวันนี้ อาตมาก็ขอเอวัง ในการแสดงธรรมช่วงเช้านี้

จัดทำโดยโครงการถอดเทปธรรมะฯ

ถอดโดย นางพรทิพย์ วิไลลักษณ์ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๐

ตรวจทานครั้งที่ ๑ โดย สิกขมาตุปราณี ปิงเจริญ ๒ ตุลาคม ๒๕๓๐

ตรวจทานครั้งที่ ๒ โดย สิกขมาตุปราณี ปิงเจริญ ๕ พฤษภาคม ๒๕๓๑

บันทึกข้อมูล โดย ทีมงานคุณกัญญา พุ่มวัฒนา ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๖

พิสูจน์อักษร-พิมพ์ออกโดย วรรณประภา ชัยประสิทธิ์กุล สิงหาคม ๒๕๔๗